

tiden tages op til revision, hvis et menneske viser sig at have større arbejdssevner, end man havde regnet med, og det er for så vidt logisk nok. Men jeg er bange for, at det tit kommer til at virke som en hel forkert bremse på lysten til at eksperimentere med arbejdsmarkedet, for den førtidspensionist, der gerne vil, lader måske helt være af frygt for at få genoptaget sin sag.

Jeg tror, der er brug for et moratorium, hvor vi sætter de regler helt ud af kraft og siger til førtidspensionisterne: I er garanteret, at I når som helst kan trække jer ud igen, hvis I ikke kan holde til det. For så tror jeg, at langt flere af dem tør stikke hovedet ud af busken og forsøge en tilværelse på arbejdsmarkedet.

Det helt afgørende er jo, at den sociale og arbejdsmarkedspolitiske indsats sker på menneskelige betingelser. Det er jo fuldkommen pip, når det i debatten fremstilles, som om samfundet skal til at tvinge en masse førtidspensionister i arbejde. Dels har vi indtil nu haft drønende fiasko med forsøgene på at få skabt nogle nye job til disse mennesker, nogle skånejob eller flexjob, dels tror jeg, man kun opnår en øget sygeliggørelse af disse mennesker, hvis man retter projektørlyset mod dem og i et tredje-gradsforhør siger til dem: Nu skal vi have fundet din arbejdssevne, nu skal vi have pisket dig i arbejde!

Det sygeliggør folk; den slags metoder duer ikke. Vi skal tværtimod præsentere nogle veje og nogle muligheder med garanti imod at blive fanget; så er der en mulighed for at få folk ud på arbejdsmarkedet. Og den store udfordring er jo at få vendt dagsordenen, sådan at det bliver opfattet på den måde både i samfundsdebatten og hos de mennesker, det drejer sig om. Og hvis regeringen er interesseret i at få drejet hele dagsordenen i den arbejdsmarkedspolitiske debat, sådan at det er de menneskelige hensyn, der kommer i fokus, så ved den, hvem samarbejdspartneren er her i Folketinget.

Vi er enige med regeringen i, at der kan være behov for at finde yderligere arbejdskraft i det her samfund, men vi mener også, at den er der: Der er 180.000 arbejdsløse, og der er masser af andre steder i systemet, hvor man både kan og vil arbejde. Så lad os dog sætte fokus dér i stedet for på regeringens megen snak om, at man skal piske en masse mennesker frem på arbejdsmarkedet. Det synes vi er meningsløst, og vi forstår ikke rigtig, hvorfor regeringen føler et behov for at vende dagsordenen på den

måde, men måske er det for at lyde lidt borgerlig og lidt rå, og hvad ved jeg. Sagligt indhold er der ikke i det, og specielt menneskeligt tiltalende er det heller ikke. Så lad os prøve at snakke om det fra en helt anden synsvinkel.

Et andet vigtigt hovedområde for SF at få diskuteret under finanslovforhandlingerne er de økonomiske rammer for det offentlige og herunder især kommunerne. Vi er bestemt med på, at der skal prioriteres med hensyn til de offentlige udgifter og anvises besparelser, så der bliver plads til nye udgifter, og derfor støtter vi meget varmt trafikministerens indsats for at bremse milliarderne til motorvejsbyggerierne. Vi støtter også lige så varmt finansministeren, når han i budgetoverslagsårene lægger op til forsvarsbesparelser.

Men ude i kommunerne er situationen med de seneste kommuneaftaler, at det ganske enkelt ikke er muligt for dem at leve op til de valglofter, som folketingspartierne stort set har været lige gode om at udstede under den sidste valgkamp. Tværtimod tales der nu i mange kommuner om fyringer.

Hvis ventelisterne til børnepasning og hospitalsbehandling skal afvikles, og hvis ældreomsorgens kvalitet skal højnes osv., koster det altså nogle penge, og derfor er Folketingets partier nødt til at få et mere realistisk forhold til deres egne valglofter. Vi må have nogle ædruelige bud på, hvad det koster at realisere løfterne og så sørge for at afsætte de nødvendige beløb under forhandlingerne.

Det tredje hovedområde, vi vil rejse under finanslovforhandlingerne, er uddannelsesområdet. Vi forstår ikke, hvorfor regeringen kan være i gang med at udsulte de videregående uddannelser, skære i taxametret og presse basisbevillingerne så meget, at forskningen ryger over styr, samtidig med at man på papiret har nogle ambitiøse målsætninger om, at 50 pct. af de unge skal have adgang til en videregående uddannelse, og målsætninger om en styrkelse af forskningen. Hvordan kan man have dét, samtidig med at man skærer ned?

Vi mener, at der er et behov for at opprioritere uddannelsesområdet i stedet for reelt at skære det ned, sådan som regeringen lægger op til på flere felter.

Og vi vil meget gerne igen diskutere daghøjskoleområdet og indsatsen for de korttidsuddannede. Vi ønsker at fastholde de aftaler, vi i det sidste par år har indgået om at oprette gode